

ΣΕ ΞΕΝΟ ΑΧΥΡΩΝΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΚΑΦΦΕΠΩΛΗΣ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐξοχικὸν καφενεῖον ἐξωθι τοῦ ὁποῦν ὑπάρχουσι δύο μόναι τραπέζαι. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τούτων κάθηνται ὁ Νικόλαος καὶ ὁ Δημήτριος, καπνίζοντες καὶ πίνοντες καφὴν. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης κείται ἡ Ἐφημερίς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Αὐτὴ ἡ βρωμοπιστρατεία ἀδελφέ. . . . με καταδιώκει παντοῦ ὡς Ἑρινύς! . . . τοῦλάχιστον νὰ ἤμην μονογενὴς, ἢ, πρωτότοκος ὄρφανός. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Καὺμένε Δημητράκη! πάντοτε ὁ ἴδιος. . . . ἐννοεῖς νὰ παίξῃς καὶ μετὰ τὰ ἱερώτερα. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Καλὲ τί ἱερώτερα καὶ κουρουφέξαλα μοῦ λέγεις αὐτοῦ; ἡ ἐπιστρατεία δὲν χορατεῦει. . . . μ' ὅλην δὲ τὴν φιλοπατρίαν ἡ ὁποία με ἐνθουσιᾷ, με θερμαίνει, με πυρπολεῖ. . . . (ὕψωνει βαθυμῶδῃ τὴν φωνήν του). . . . σὺ τὸ γινώριζεις καλλίτερον παντὶς ἄλλου. . . . Ἐνθυμεῖσαι προχθὲς τὴν ἐσπέραν, ἐξω τοῦ Γιαννοπούλου πόσον ἐνθέρμως ὑπεστήριξα τὸ ἐθνικὸν μας ζήτημα. . . . καὶ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃς Νίκο. . . . ὅτι ἀπὸ τὰς φωνάς μου ἐκείνας, ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματά μου, ἀπὸ τὸν θυμὸν μου ἐπὶ τέλους ὕδρωσα, καὶ τὴν ἐπομένην. . . . ἤμην κρυολογημένος! . . . αἶ φίλε μου, ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἴμεθα φιλοπάτριδες, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ὅλοι πρέπει νὰ γίνωμεν ἐπίστρατοι. . . . ἕκαστος ἐφ' ὃ ἐκλήθῃ. . . . ἐγὼ δὲν ἀντέχω εἰς τὴν ἐπιστρατείαν. . . . τὴν τρομάζω ἀδελφέ! . . . αἶ! κατηραμένη ἐπιστρατεία! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Σὲ θαυμάζω Δημητράκη, ἀλλὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴ θαυμάζω καὶ τὰς ἰδέας σου, μετὰ τὰς ὁποίας αἱ ἰδικαὶ μου δὲν δύνανται νὰ διάκεινται ἐν φιλικῇ σχέσει, καθὼς αἱ καρδίαι μας. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Μὰ πῶς Νίκο! εἰπέ μου ἴσὺ θεοῦ σου, σὺ σκέπτεσαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κατηραμένην αὐτὴν ἐπιστρατείαν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ψυχρῶς).

Δὲν νομίζω ἀνδραγάθημα νὰ σοὶ ἀπαντήσω καταφατικῶς. . . . θὰ πρᾶξω ὅ,τι καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται. . . . ἀρκεῖ νὰ με καλέσῃ ἡ πατρίς. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Βρὲ ἀδελφέ, τί ἀνακατώνεις τὴν πατρίδα εἰς τὴ μέση; ποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα; . . . εἶσαι περίεργος! ἀλλ' εἰπέ μου, ἀντέχεις νὰ κρατῇς ἕνα σάκκον εἰς τὸν ὦμον, ὅλας σου τὰς ζωτροφίας εἰς ἕνα δεύτερον σάκκον, ὅλα σου τὰ πολεμοφόδια εἰς ἕνα τρίτον σακκίδιον, ἔπειτα ἕνα τουφέκι, ἕνα σπαθί, μία ξιφολόγχη; . . . καὶ ἐκτὸς ὧλων αὐτῶν νὰ σὲ καταδιώκῃ ἀδιάκοπα τὸ φάσμα τοῦ Μαυρομιχάλη. . . . αἶ! κατηραμένη ἐπιστρατεία. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ψυχρῶς)

Ὅσα μοὶ λέγεις ἀγαπητὲ εἶναι ὑπερβολικά. . . . ἔπειτα ὁ στρατιώτης πρέπει νὰ ἔχῃ ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν του, ἀκόμη ὅτι καὶ θὰ σκοτωθῇ. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἀποτόμως)

Ἄς σκοτωθῇ! . . . ποῖος λέγει τὸ ἐναντίον; ὄχι ὁμῶς καὶ νὰ μαρτυρήσῃ πρὸ τοῦ φθάσῃ εἰς τὸ εὐχάριστον αὐτὸ σημεῖον. . . . διότι ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἶναι μία εὐχαρίστησις! . . . ἀλλ' αὐτὸ φίλε μου δὲν σημαίνει ἡ ἐπιστρατεία. . . . ἡ ἐπιστρατεία εἶναι. . . . νὰ. . . εἶναι. . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. . . . ἐπιδημία. . . . ἐγὼ τὴν τρέμω. . . . αἶ! κατηραμένη ἐπιστρατεία. . . . (μετὰ τινὰ σιωπὴν) Καὶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ πολεμήσωμεν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ψυχρῶς)

Πῶς ὄχι; μήπως εἶναι πρώτη φορὰ ὅπου οἱ Ἕλληνες θὰ πολεμήσουν; (μειδιῶν εἰρωνικῶς) λυποῦμαι, φίλε μου, ὅτι δὲν ἀγαπᾷς πολὺ τὴν ἱστορίαν. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ὅχι πολὺ ὀλίγον, ἀγαπητὲ μου, καὶ διὰ τοῦτο ἔχω ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ πολεμήσωμεν. . . . Χθὲς μάλιστα ἀνεγίνωσκα μίαν αἱματηρὰν σελίδα τοῦ 21, καὶ μίαν ἄλλην ἐνδοξὸν τῶν ἀρχαίων μας χρόνων! . . . τί τὰ θέλεις. . . . ἐνθουσιάζου, συνεκινήθην, ἐδάκρυσα. . . . ὀλίγον ἔλειψε νὰ γράψω ἕνα ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ πόλεμος, ἕνα ποίημα ὑπὸ ὁμοίαν ἐπιγραφὴν, ἕνα θούριον, νὰ τρέξω εἰς τὰς ἐδούς, νὰ προκαλέσω διαδηλώσεις. . . . νὰ βγάλω ἐπὶ τέλους τὸν λάφυγγά μου ὑπὲρ τοῦ πολέμου. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Αἶ; . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Αἶ μόλις μοῦ ἐπῆλθον αὐταὶ αἱ πολεμικαὶ μου ἰδέαι, πολλοὶ ἄλλοι με προέλαβον! . . . δὲν ἐπρόφθασα νὰ καθίσω εἰς τὴν τραπέζιν μου, καὶ φωναὶ οὐχὶ ἀσυνήθεις κατέσχισαν τὰς ἀκοάς μου (μιμεῖται τοδε ἑφημεριδοπώλας), ἡ νέα ἑφημερίς ὁ Πόλεμος! τὸ νέον ποίημα τοῦ Παράσχου ὁ Πόλεμος! . . . καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει αὐτὴ (μετὰ ὄψιν τραπεζῆς) ἡ βανδαλικὴ κλοπὴ τῶν ἰδεῶν μου, φοβερὰ διαδήλωσις διεληθοῦσα κάτωθι τῶν παραθύρων μου ἐπλήρου τὴν ἀτμοσφαιρὰν ἀπὸ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ πολέμου! . . . αἶ φίλε μου τὸ πιστεύεις; δὲν ἠδυνήθην πλέον νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν. . . . αἶ! θεέ μου, τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός! . . . ἀρπάζω λοιπὸν τὸ καπέλό μου, κατέρχομαι τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας μου, καὶ ἀναμειγνύομαι μετὰ τὸ πλῆθος. . . . καὶ ἐγὼ ἐξω φρενῶν, καθὼς οἱ λοιποὶ πατριώται! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Αἶ, καὶ τί θέλεις δὴθεν νὰ ἀποδείξῃς μετὰ αὐτὴν σου τὴν ἱστορίαν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Εἶσαι περίεργος. . . . ἡ δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς. . . . νὰ, ὅτι ὁ πόλεμος δι' ὅλους μας σήμερον, εἶναι μία ἰδέα ὑψηλὴ, ἐνθουσιώσα. . . . τίς τὸ ἀρνεῖται; ἀλλ' ἐξαγμιζομένη εἰς μόνον τὸν ἑγγραφον καὶ τὸν προφορικὸν λόγον. . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὡ ἀδελφέ! . . . νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι κρίνεις τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου. . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Μὲ συγχωρεῖς φίλε μου! κρίνω τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ

τούς άλλους, θά έλεγε; άληθέστερον . . . πιστεύεις βρέ άδελφέ Νίκο, ότι ή έρωμένη μου δέν άπησχόλησέ ποτε περισσότερο τόν νοΐν μου, ουδέ καμία άλλη γυνή, όσον ή κατηραμένη αυτή έπιστρατεία, ή όποία—έν παρόδω είρήσθω—έτυχε νά είναι και θηλυκού γένους; . . . 'Αλήθεια είπέ μου—προκειμένου περί γυναικών—έτυχε νά ίδης σήμερον τήν Ματίλδην;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (στενάζων)

Ναι, τήν είδον πρό τριών ημερών . . . συνηντήθημεν είνα χορόν . . . μοι έφάνη πνευματώδης ώς πάντοτε, και ώραιότερα παρά ποτέ . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Διάβολε! και εγώ δέν τήν βλέπω τώρα πρό πέντε ημερών . . . περίεργον όμως, ή κόρη αυτή μοι φαίνεται όλίγον μυστηριώδης . . . ίδίως από τό τελευταίόν της ταξείδιον . . . 'Ενθυμείσαι Νίκο, όταν τήν πρώτην φοράν ήλθεν είς 'Αθήνας . . . ήμην έκ τών σχετικών τού οικου της . . . έννοεις ότι ή ώραιότης της, τό άπειρον άληθώς πνεύμά της, ιδίως όμως ή μεγάλη ιδέα τήν όποιαν έχει περί τού έαυτού της, ώ; έκ τών προτερημάτων της αυτών, τής προικός της ίσως, τού οικογενειακού της όνόματος; ήνοιγε μεταξύ έμου και αυτής χάσμα τό όποιον, μά τήν πίστιν μου, ουδέποτε διενυήθην νά τό υπερπηδήσω . . . άλλ' εκείνη . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (διακόπτων αυτόν αποτόμως)

'Εκείνη τί;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Αί, μά τί έννοεις νά άρχίσω πάλιν από τό άλφα; είξυρεις πολύ καλά, ότι μυστικόν εγώ από σε δέν κρύπτω . . . μεταξύ λοιπόν άλλων, πλέον ή άπαξ σοι διηγήθην και τήν παράδοξον αυτήν ιστορίαν . . . και τόσον ώστε τήν έμαθον σχεδόν άπ' έξω, και ίδου ή άπόδειξις. 'Η Ματίλδη μίαν ημέραν μέ έκύτταζε κάπως διάφορετικά παρ' άλλοτε. εγώ χωρίς νά τό θέλω, τό έννόησα· εκείνη έξηκολούθησε νά μέ βλέπη άκόμη μετ' ένδιαφέροντος· εγώ έξηκολούθησα νά τό έννοώ χωρίς νά τό θέλω· ή Ματίλδη μου έζήτησε εξηγήσεις διατί τήν έβλεπον περιέργως· εγώ τή άπεκρίθην ότι κατ' σύμπτωσιν έγένητο τούτο· εκείνη μου είπεν ότι δέν ήννόει αυτό· κατ' σύμπτωσιν· εγώ τότε τής είπον ότι γίνεται έκ προθέσεως· τότε εκείνη έθύμωσε . . . εγώ έμελαγχόλησα . . . τήν έπομένην ημέραν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ώς άνω)

Τήν έπομένην ημέραν τί;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Τήν έπομένην ημέραν τά ίδια φίλε μου . . . τήν άλλην τά αυτά . . . αί τί τά θέλεις γρϋ, γρϋ, γρϋ . . . από καυγά είς καυγάν και από θυμού είς θυμόν επί τέλους . . . ήγαπήθημεν! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (έκπληκτος)

Πώς; ήγαπήθητε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Αηλαδή εγώ τήν ήγάπησα . . . τής τό είπον· εκείνη τότε προσεποιήθη ότι δέν τό ήθελε, ότι δέν τό ήννόει· εγώ όμως τήν έκαμα νά τό έννοήση, νά τό θελήση άκόμη και νά μέ άγαπήση . . . άν και καθαρά καθαρά δέν μου τό είπεν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μά πώς ήννόησε; ότι σ' άγαπά, άφού δέν σοϋ τό είπε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ω! αυτό μου άρέσει . . . λοιπόν σύ νομίζεις, πώς, ότι

κανείς αισθάνεται και σκέπτεται πρέπει νά τό λέγη . . . (μετά τινα σιωπήν) . . . αυτά φίλε μου τά είπαμε και άλλοτε, έσυμφωνήσαμε μάλιστα είς τό ζήτημα αυτό . . . άν λοιπόν κάθε σκέψις, κάθε αίσθημα, κάθε ιδέα δέν άφίγη τι κεκρυμμένον, τί τό όποιον ό ίδιος νά άποκαλύψης, νά τό εύρης χωρίς νά σοϋ τό δείξουν, νά τό έννοήσης χωρίς νά σοϋ τό είπουν, νά τό μαντεύσης χωρίς νά τό φαντάζεσαι και, έν ένι λόγω, νά—χωρίς . . . τότε . . . αί τότε ματαιότης ματαιοτήτων τά πάντα ματαιότης! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (μειδιών περιλύπως)

'Ισως έχεις δίκαιον (μετά τινα σκέψιν) αλλά περί τής Ματίλδης . . . λοιπόν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Λοιπόν μέ ήγάπα και αυτή, και μέ ήγάπα τόσω περισσότερο, όσον ή σιωπή είναι άνωτέρα πάσης εκδηλώσεως . . . 'Ενθυμούμαι όταν έκράτει είς τά χείλη της μικρόν άνθόλλιον . . . τής τό έζήτουν περιπαθώς (στενάζων), εκείνη μοι τό έδιδεν· εγώ τό έθετον τότε είς τά ιδικά μου χείλη· εκείνη έκαμνε πώς θυμώνει . . . εγώ τό κατεμάσσω . . . τό κατέτρωγον και εκείνη τότε καταθυμωμένη μου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (έν άνυπομονησίᾳ)

Σοϋ! . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Μοϋ έτοίμαζε νέον . . . (μετά τινα σιωπήν) ένθυμούμαι άκόμη όταν μίαν ημέραν τής έζήτησα τρίχας τής κεφαλής της . . . όλίγον και θά έθύμωσε πάλιν . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ώς άνω).

Και δέν έθύμωσε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ναι! έθύμωσεν είναι άληθές είς τήν άρχήν . . . άργότερον όμως εξέθυμωσε· μέ ήρώτησε ψυχρά, ψυχρά, τί ήθελον τάς τρίχας εκείνας . . . εγώ τή άπεκρίθην ότι θά έκρέμων άπ' αυτών τόν κόσμον όλόκληρον· εκείνη τότε έγέλασε μέ τήν ιδέαν μου αυτήν . . . άν θέλεις μοι έφάνη ότι έμελέτησε είς τήν παράδοξον φράσιν μου τό άπειρον αίσθημά μου . . . και . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ώς άνω).

Και . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Και άποσπάσασα τρείς μόνας τρίχας από τήν ώραίαν της κεφαλήν μοι τάς έδωκε! . . . Αί φίλε μου . . . θά τό πιστεύσης; μέ τάς τρίχας της εκείνας έγίνα Σαμψών . . . όλίγον και θά έξεφώνουν—άποθανέντω ή ψυχή μου μετά τού άλλου φύλου! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (έν άκρα μελαγχολία)

Αιώνίως άστείότητας . . . και όμως ή ιστορία σου αυτή πρέπει νά ήται άκριβής, διότι πάντοτε μοι τήν διηγείσαι όμοίαν . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (άπατόμως)

Καλέ τήν έμαθα άπ' έξω . . . αί έννοεις ή έντύπωση· εκείνη μοι έκαμε τήν αυτήν αίσθησιν, όποιαν τά πρώτα μαθήματα τής χρηματομαθείας κατ' τήν παιδικήν μας ήλικίαν—'Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου—Πασών τών άρετών ήγέμων· έτσι ή εύσέβεια—και καθεξής . . . 'Αλλά τώρα . . . τώρα ή Ματίλδη μοι φαίνεται διάφορος και όλίγον άδιάφορος . . . αί, τό όμολογήσω μέ τήν μετριοφροσύνην ή όποία μέ χαρακτηρίζει! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (περίτρωος.)

Ὅλιγον ἀδιάφορος εἶπες; μὰ πῶς; μήπως τῆς ἔδωκες καμμίαν ἀφορμήν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Δὲν πιστεύω Ἡξεύρω ὅμως ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της ἐντεῦθεν εἰς τὰς Πάτρας, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἡ ἰδική σου, χάριν τῶν μελετῶν σου, ὡς μοὶ ἔλεγες, διὰ τὰς ἐξετάσεις, μέχρι τῆς σήμερον, δὲν ἐμεσολάβησεν εἰμὴ τετράμηνον διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι, νὰ τὴν ἀγαπῶ, ὡς ὁ Δάντης τὴν Βσατρίκην του, ὁ Ἀλφ Πασσᾶς τὴν Βασιλικήν του, ὁ Alfred de Musset ἐπὶ τέλους τὴν πρώτην γυναῖκα ἣ ὁποῖα τοῦ εἶπεν — my dear i love you! . . . καθὼς ἀκόμη . . . (Ψάθει τώρα τὸ μέτωπόν), ἀλλὰ τί ἔλεγον; . . . Ἄ! ναι, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της λοιπὸν ἐντεῦθεν, φίλτατέ μου, τὴν βλέπω πολὺ διαφορετικῇ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Πῶς δηλαδή;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Νά κάπως δυσπιστοῦσαν πρὸς ἐμέ κάπως ἀποφεύγουσαν τὰς ἐρωτικὰς μου ἐκδηλώσεις . . . κάπως ἀδιαφοροῦσαν πρὸς αὐτάς, καὶ μερικά ἄλλα κάπως . . . ἀρκεῖ νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι περὶ ἀνθρώπων καὶ τριχῶν οὐδεὶς πλέον λόγος . . . Καί, μὰ τὴν φιλίαν μας, φοβοῦμαι ὅτι ἡ προσφιλὴς μου ἀράχνη ζητεῖ νὰ περιπλέξῃ κάποιαν ἄλλην μυῖαν εἰς τὰ δίκτυά της! ἀλλὰ . . . (λαμβάνει δραματικώτατον ὄφρος), ἀλλὰ μὰ τὴν πίστιν μου θὰ τὴν διαρρήξω!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ἐγχειρμέντος.)

Δημήτριο! ἀρκετά . . . ἀρκετά μέχρι τοῦδε κατεπλήγωσας τὴν καρδίαν μου! . . . ὅλη σου ἡ ἱστορία περὶ τῆς Ματίλδης ὑπῆρξε δι' ἐμέ φοβερά κύματα εἰς τὴν ὁποίαν σκληρῶς με καταβασάνισες . . . Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ ἱστορία σου ἐκεῖνη εἶναι ἀληθής διὰ τοῦτο ἴσως ὑπῆρξε καὶ τοσοῦτον πικρά!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (μετὰ προπετείας.)

Ἄ! φίλε μου . . . λέγε τὴν ἀλήθειαν κἀν πικρά ἦ! . . . ἀλλὰ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (τὸν διακόπτει).

Ἄλλὰ, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ δανείσης καὶ εἰς ἐμέ ὀλίγας στιγμὰς ἀκροάσεως Δὲν ἀμφιβάλλω λοιπὸν ὅτι ἡ ἱστορία σου . . . ὅλη ἐκεῖνη ἡ φρικώδης δι' ἐμέ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐν ἐκπλήξει).

Πῶς; τί;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

. . . ἱστορία εἶναι ἀληθής! . . . ἀλλ' ἤδη, ὅτε ἠνόησες πῶς ἡ Ματίλδη διάκειται πρὸς σὲ ἀδιαφόρως, ἤδη ὅτε σχεδὸν ἐξοικειώθης μετὰ τὴν ιδεάν ὅτι ἡ Ματίλδη δὲν σὲ συμπαθεῖ πλέον, πρέπει νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, (ἐν συγκινήσει) τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε σοὶ ἐκράτουν κλειστήν, καὶ νὰ σὲ εἰπῶ—Φίλε τῆς καρδίας μου, ἀγαπῶ ἐγὼ τὴν Ματίλδην!, . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ὥσπερ κεραυνοβοληθείς)

Πῶς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ,

Ναί!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Κ' ἐκεῖνη;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Μὲ ἀγαπᾷ ἐπίσης! . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐξω φρενῶν).

Ἀδύνατον! . . . θὰ αὐτοχειριασθῶ! . . . θὰ πετάξω τὰ μυαλά μου εἰς τὸν ἄερα . . . ἀλλὰ προηγουμένως . . . (τραγικώτατα) θὰ τῆς σπάσω τὰ μούτρα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἀκουσον Δημήτριο! Γνωρίζεις ὅτι μετὰ τὴν κόρην αὐτὴν, σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἶδομεν τὸ φῶς . . . συνανετράφημεν σχεδὸν ὁμοῦ, ὁμοῦ διήλθομεν τὰ παιδικὰ μας ἔτη, καὶ ἠνδρώθημεν συγχρόνως . . . Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὴν ἠγάπων, ὅτι ἐκεῖνη ἐθύμωνα μαζὶ μου, ἐνίοτε με ἐπέπληττε, μοὶ ἐπεβάλλετο, καὶ ἐγὼ μ' ὅλην τὴν ζωρότητα τοῦ φύλου μας, τὴν παιδικὴν θαυσύτητα, τὸ ἀπότομον, τὸ ὀργίλον . . . (μετὰ περιπαθείας) ὑπέκυπτον καὶ ἠνειχόμεν ὅλας αὐτὰς τὰς ἰδιοτροπίας, τοὺς θυμούς, τὰς ἀπειλάς της . . . διότι δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ τῆς ἀντιστῶ, διότι τὴν ἠγάπων μετὰ ὅλην τὴν παιδικὴν μου δύναμιν! . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐν παραφραῇ).

Ἄ! τὴν προδότιδα! . . . καὶ μήπως ἐγὼ δὲν τὴν ἠγάπων μετὰ τὴν ἀνδρικήν μου; . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἀκουσον ἀκόμη Δημήτριο! Παρῆλθον τὰ παιδικὰ μας ἔτη, καὶ μετὰ αὐτὰ οἱ πόθοι, αἱ ἐλπίδες, τὰ ὄνειρά μας . . . Τὴν παιδικὴν ἡλικίαν διεδέχθη ἡ ἡβη, καὶ ταύτην πάλιν ἡ νεότης . . . Ἡ πρὸς τὴν Ματίλδην ἀγάπη μου ἠκολούθησε τὸ στάδιον αὐτὸ τῆς ἡλικίας, καὶ τώρα; τώρα μετεβλήθη εἰς ἔρωτα σφοδρὸν, ἔρωτα ἀφοσιώσεως, λατρείαν, αὐταπάρνησιν, ὅτι ἄλλο δύνασαι νὰ φαντασθῇς, φίλτατέ μου! . . . Ὡ ναι τὴν Ματίλδην ἀγαπῶ μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου! . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐν ἀπορίᾳ).

Ἄλλ' εἰπέ μου, βρε ἀδελφε, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ τόσο, ἀφοῦ πρὸ τεσσάρων μόλις μηνῶν

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἐννοῶ τὴν ἀπορίαν σου· δὲν ἀμφιβάλλω μάλιστα ὅτι ἡ Ματίλδη σὲ συνεπάθει, διότι ὁ φαῖδρος ὅσον καὶ ἀθῶος χαρακτήρ σου, ἡ καλὴ σου συμπεριφορὰ καὶ ἀνατροφή, τὸ πνεῦμά σου, ἰδίᾳ ὅμως τὸ πρὸς αὐτὴν πολὺ αἰσθημά σου, ἰκίνησαν τὴν πρὸς σὲ συμπάθειάν της

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἀποτόμως)

Ἄμ τὰ ἄνθη; . . . αἱ τρίχες; . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὅλα, ὅλα εἰς τὴν καρδίαν μου δὲν ἐσθμαινὸν ἄλλο εἰμὴ φιλικὸν αὐτῆς, ἀδελφικὸν, ἀνθρώπινον, πρὸς σὲ αἰσθημα . . . ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἠγάπων τρελλὰ . . . καὶ ἐκεῖνη με ἠγάπα ἐπίσης . . . μετὰ τὸ εἶπεν . . . μοὶ τὸ ἀπέδειξε μυριάκις . . . Τώρα Δημήτριο (μετὰ πάθους) λησμόνησον τὸ πλάνον ἐκεῖνο παρελθὼν καὶ ἄφες με ν' ἀπολαύσω τελείαν εὐδαιμονίαν, εἰς τὸν ἔρωτα ἐκεῖνης καὶ εἰς τὴν φιλίαν σου, ἀκριβέ μου σύντροφε. (ἐκτείνει τὰς χεῖρας σου καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν Δημήτριον νὰ τὸν ἐναγκαλισθεῖ).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (τραγικώτατα)

Στόπ! . . . Ἀκουσον Νίκο! γνωρίζεις πόσον σὲ ἠγάπησα, πόσον εἰς τὴν φιλίαν μας πολλάκις ἐπακούμυθισα πονεμένην τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὴν καρδίαν μου κουρασμένην! . . . Εἰς τὸν τελευταῖόν μου αὐτὸν ἔρωτα ἠλπίζον, Νίκο, νὰ εὕρω ἀκόμη μίαν φορὰν στήριγμα τὴν φιλίαν σου.

... ἄλλ' οἴμοι! ἐπλανώμην πλάνην οἰκτράν! ... τὸ δειρόν μου ἐκεῖνο ἐφυγάδευσε πικρὰ πραγματικότης! ... Καὶ τώρα; ... τώρα τὴν ψυχικὴν μου γαλήνην πρέπει ν' ἀναζητήσω ἄλλου ... ἀκόμη ... καὶ εἰς τὴν ἐπιστρατεύειν! ... χαῖρε λοιπὸν φίλτατε—τέως φίλτατε—Νίκο (ἐν συγκινήσει) χαῖρε μετὰ τῆς Ματίλδης ... ἄλλ' εἰς τὰς γλυκερὰς τοῦ ἔρωτος στιγμὰς μὴ λησμονῆς (μετὰ φωνῆς πνιγομένης ὑπὸ λυγμῶν) καὶ τὸ εὐδαῖμον—pardon—τὸ εὐδαῖμον—τῆς φιλίας μας παρελ ... θὸν ... Χαῖρε Νικόλαε, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν εἴμεθα πλέον φίλοι ... (κινεῖ πρὸς ἀναχώρησιν)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(Ἐν τῷ μεταξὺ τοῦτο ἔν συγκινήσει ὑψώων βαθμὴν τοὺς ὤμους του, ρίπτει τυχαίως τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰς τὴν τράπεζαν κειμένης «Ἐφημερίδος» καὶ ἐν ἐκστάσει ἐκφωνεῖ)

Ἄ!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(Στρέφων αἰσθητικῶς βλέπει τὸν Νικόλαον ὥστε ὑπὸ σκοποδότης κατεχόμενον, καὶ τρίβοντα διὰ τῶν χειρῶν τοῦτε ὀφθαλμούς του)

Νίκο! ... (τρέχει πρὸς αὐτόν).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης)

Ἀναγνώσον τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν (τῷ δεικνύει τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης Ἐφημερίδα).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(Ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως καὶ ἐσπευσμένως)

— Χθὲς ἀπῆλθεν εἰς Δεκλείαν ὁ Βασιλεὺς κτλ...

— Ὁ κοιλιακὸς τύφος ἐξακολουθεῖ καταμαστιζῶν κτλ...

— Κατελείφθη προχθὲς ἡ Ἀρίσσα ἐν μέσῳ κραυγῶν κλ...

— Ὁ σεβαστὸς κ. Πρωθυπουργὸς ... ποδάγρα ... κλ.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κυρίου Λαυρεντίου Λουρέντσου μεγαλεμπόρου μετὰ τῆς (ὁ Νικόλαος ὑψώνει βαθμὴν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα ἐν ἀπαίρῳ συγκινήσει) δεσποσύνης Ματίλδης ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄ! ... (πίπτει λειπόθυμος)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ὦ! ... (κάθεται ἐπὶ τῆς καθέλειαι)

ΚΑΦΘΩΠΩΛΗΣ

Ἄμέσ.σ.σ!! ... (ἐξέρχεται δρομαίως)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐν κωμικῇ συγκινήσει)

Τίποτε φίλε μου! ... (μετὰ τινα σιωπὴν) Ἄ! ... ὅχι... δύο νερά ... σὲ παρακαλῶ ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(βαθμὴν συνελθὼν ἐν πολλῇ συγκινήσει)

Δημήτριε! ἔχω ἀνάγκην τῆς φιλίας σου! ...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ τραγικῶτα)

Νικόλαε, τὴν ἔχεις! ...

(Καταπετάσσεται ἡ αὐλαία).

Bock.

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τὸ πρωτεῖον σιγαρόχαρτον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν ἄξιαν καὶ τὴν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς κατασκευῆν του εἶναι τὸ Σιγαρόχαρτον τοῦ **Jean Bardou**, τὸ ἐπιλεγόμενον

Z O B

ὑπὲρ αὐτοῦ συνηγοροῦσιν **19** μετάλλια ἀξίας καὶ **3** χρυσᾶ.

ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ὅπου πωλεῖται τὸ ἀληθινὸν **Zob** εἶναι τὸ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ **Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοδζιᾶ**.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἀθῆναι ὁδὸς Ἑρμοῦ.

Ἄπαντα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως διὰ τελειοτάτης μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἶδους σφραγίδες, ὡς καὶ ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη Ἀποθήκη τῶν καταστίχων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος **Edler I. Krichke** τοῦ Ἀννοδέρου.

Μόνη ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωλῆσεις τοῦ Ἀληθοῦς σιγαροχάρτον **Job** τοῦ οἴκου **Jean Bardou** τῆς Γαλλίας.

ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ «Η ΘΕΜΙΣ.»

Εἰδοποιῶ τοὺς πελάτας μου ὅτι ἀνακαινίσας τὸ καφφενεῖόν μου καὶ ἐπαυξήσας τὴν χωρητικότητά του, διερρῦμισα ἐν γένει τὰ κατ' αὐτὸ ἐπὶ τὸ Εὐρωπαϊκώτερον ὑψηλὰ πρόθυμος καὶ ἀκριβὲς, καθαριότης ἄκρα, καὶ περιποίησις ἀνταξία θέλουσιν εἶσθαι τὰ κύρια γνωρίσματα τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου καφφενείου. — Μεριμνήσας δὲ καὶ περὶ παροχῆς ἀφθόνου πνευματικῆς τροφῆς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀσχολείας, συνέστησα ἰδίαν πτέρυγα ἀναγνωστηρίου, ἐν ᾗ ὁ φιαναγνώστης θέλει εὐρίσκει πάσας μὲν τὰς Ἀθηναϊκὰς, τὰς πλείστας ἐπαρχιακὰς καὶ τὰς ἐγκριτωτέρας εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, ἐτι δὲ καὶ τὰ ὀνομαστότερα περιοδικά.

Μελέτιος Α. Παππασιδέρης

ΠΑΤΣΙΦΑ

νέου συρμοῦ **Γυναικεῖα ἐνδύματα**.

Τὸ γνωστὸν τοῦτο Κατάστημα μετεκομίσθη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως εἰς τὴν Ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἀντικρὺ τοῦ ἐμπορικοῦ **Κοκκώρη** καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ **Βώτη** καὶ **Σκληβα** νιώτη.